

Què esperem de Bush

John F. Kerry

Aquesta setmana, el president Bush debatrà davant del Congrés la situació a l'Iraq. Ja seria hora que férem les coses bé, en aquell país. L'administració Bush camina cap al desastre, si tot va com va (una situació en què no hi ha una estratègia realista per reduir els riscos dels nostres soldats, o per augmentar les possibilitats d'èxit).

En realitat, l'administració Bush ha triat el millor camí per convertir l'Iraq en el que no era abans de la guerra: un cau de jihadistes. Ara per ara, hi ha 16.000 o 20.000 jihadistes, i el nombre creix. L'administració es mostra autista, pren les seues decisions sense tenir en compte els soldats, que en paguen diàriament el preu. Costarà molt d'abandonar aquesta posició, però els ho devem, als nostres soldats. La missió que duem a terme, a l'Iraq, és encara més dura, perquè vam ignorar el consell dels altres, vam envair-lo gairebé sols, vam subestimar la probabilitat i el poder d'una insurgència, vam enviar massa pocs soldats per garantir la seguretat del país, vam destruir l'exèrcit iraquí amb la desbaasificació, no vam protegir prou els arsenals, no vam adonar-nos de la urgència amb què calia entrenar noves forces de seguretat iraquianes, i no hi vam planificar la postguerra. Amb una mica d'humilitat, aniríem lluny, però també ens caldria una millor estratègia. Què hauria de contar-nos el president, doncs? El primer que hauria de fer és dir la veritat als americans. Parlar frívolament dels insurgents, qualificant-los dels "últims reductes", frustra les expectatives del país.

El president ens hauria d'anunciar que els Estats Units abandonaran immediatament la seua presència militar a l'Iraq. És essencial, per llevar-li força a la insurgència, esborrar totes les sospites d'una ocupació indefinida.

També hauria d'afirmar que els EUA continuaran insistint perquè els iraquians completen un procés polític veritablement integrador, perquè complequen les dates de redacció de la Constitució, i perquè hi haja eleccions al desembre. Fem el que podem: l'enorme presència militar que hi hem establert prova d'interposar-se entre els iraquians i el caos. Ara és l'hora que els iraquians hi posen de la seua part. El president també ha d'entrenar les tropes iraquianes durant sis mesos, i garantir que el Govern iraquí tindrà prou pressupost per desplegar-les.

L'administració ha de dissenyar immediatament un pla amb directrius clares i amb terminis per transferir les responsabilitats militars i polítiques als iraquians abans de les eleccions del desembre. Els artífexs del pla haurien de tenir en compte les necessitats polítiques i de seguretat, els objectius, i quines actuacions concretes calen, per aconseguir-los. Si els iraquians aproven la Constitució i convoquen eleccions, el suport que donen a la insurgència caurà en picat, i les forces de seguretat iraquianes podran agafar més responsabilitats. A més, això permetrà que els soldats americans puguin tornar a casa.

Evidentment, l'Iraq necessita un exèrcit nacional unificat, però, fins que no en tinga un (i diuen els generals de l'exèrcit americà que això pot trigar dos anys més) hauria de fer ús de les milícies tribals, ètniques i religioses, com ara els kurds *pesh merga* i la brigada xiïta Badr, per garantir la protecció i ajudar en la reconstrucció del país. En comptes de centrar-se només a preparar un exèrcit nacional, l'administració hauria d'empènyer el Govern iraquí per omplir aquest buit actual, pel que fa a la seguretat, tot integrant aquestes milícies en un cos semblant a una Guàrdia Nacional, que pot oferir seguretat en aquelles zones. L'administració dels EUA hauria de treballar amb el Govern iraquí per establir una força multinacional que ajude a protegir les fronteres. Si aquest cos rebra el vistiplau del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, els països veïns de l'Iraq s'inclinarien més a participar-hi (l'Índia, per exemple). Si bé és cert que és essencial que es despleguen forces de seguretat ben capacitades, també ho és que, només amb això, no s'acabaria la insurgència, que és el que ens vol fer creure l'administració. Paralitzats per la manca de planificació que han demostrat, i recoberts de prediccions optimistes pel que fa a la reconstrucció de l'Iraq, els membres de l'equip de Bush no han reeixit a l'hora de treballar frec a frec amb el Govern iraquí en el terreny polític i econòmic.

La reconstrucció, per tant, es retarda, fins i tot ens les àrees relativament segures, que són el sud xiïta i el nord kurd. Si els iraquians, i especialment els sunnites, que tenen la impressió que seran privats del dret de vot, veuen que l'electricitat comença a arribar a tot arreu, que es creen llocs de feina, que es reconstrueix el clavegueram i les carreteres, i que es nomena un govern democràtic, no es veuran tan atrets pel moviment insurgent. Els veïns sunnites dels iraquians, que es queixen que són bandejats, podrien ajudar una mica més. Les millores, fins i tot les que s'han de posar en funcionament a curt termini, com ara el proveïment d'electricitat i de gasoil (una oferta dels saudites que encara no han complert), trigaran bastant. Cal que atorguem a aquests països un pla estratègic de seguretat nacional, tenint en compte els temors que genera el fet que la mitja lluna estiga dominada per l'Iran i les preocupacions per la nostra mediació irregular entre Israel i els palestins, a canvi de l'ajuda en la reconstrucció de l'Iraq, protegint les fronteres i fent tornar els sunnites al procés polític.

Els propers mesos són crítics, per al futur de l'Iraq, i per a la nostra seguretat. Si Bush no pren aquestes mesures, ensopgarem una altra vegada i posarem en perill les nostres tropes: hi haurà més víctimes, més despeses, la paciència dels americans s'acabarà i quedarem empantanegats. Els nostres soldats mereixen alguna cosa millor: mereixen uns líders de la categoria del seu sacrifici.

John F. Kerry és senador demòcrata per Massachusetts

© The New York Times – EL TEMPS

Traducció: Maite Insa